

Deel af Behandlingen ofte ville have Leilighed til at stifte megen Gavn. Hvad derimod de offentlige Politiefager angaaer, da ere vel ogsaa disse indbefattede under Paragraphen, og ligeledes i dette Slags Sager skulde Procuratorerne kunne møde, men med den Indskrænkning, at de ikke maatte overvære Forhørerne. Jeg troer heller ikke, at det paa nogen Maade kunde gaae an, i Almindelighed at tilstede Sagførere Afgang under Forhørene i offentlige Sager, med mindre i alt Fald den hele Rettergangsmaade i criminelle Sager omordnedes, altsaa ingenlunde i Forbindelse med det ved den gjældende Lovgivning hjemlede System for Criminalprocessen. Vel har den samme ærede Taler ladet en uavgivnen Person, om hvem det kun sagdes os, at han var Inqvist, optræde som Raadgiver om hvad der i den omhandlede Henseende maatte være det Rigtigste. Jeg tilstaaer just ikke, at ved slige Spørgsmaal en Raaberaabelse af hvad en eller anden Inqvist maatte have yttret har nogen stor Betydning; den kan maaffee være ret vel beregnet paa at gjøre Effect, men nogen sand Værd har et sligt Argument aldeles ikke. Men jeg vil dog tillade mig at gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at han seiler, naar han staaer i den Formening, at en Defensor, fordi han ikke har overværet de optagne Forhører, intet Væsentligt kan udrette under Sagens Behandling til Fordeel for den, han er beklædet til at forsvare; og jeg kan forstikke, idet Mindste saavidt min Erfaring strækker sig, at Domstolene have et aabent Die for enhver grundet Bemærkning, som fremkommey fra en Defensors Side; der ere navnlig en vis Art Bemærkninger, som en Defensor ofte kan gjøre og i mange Tilfælde har gjort til stor Nytte for Sagen, nemlig saadanne hyppigt paa Meddelelser fra den Tilstalte støttede Vink, som kunne foranledige Retten til at foranstalte yderligere Undersøgelse, Vink, som i utallige Tilfælde ere blevne benyttede, og som ikke sjældent have bidraget til, at Sagerne fik et andet for den Paa-gjældende heldigere Udfald, end de ellers muligen havde faaet. Jeg bemærker dette kun i Forbigaaende; thi jeg anseer det dog for aldeles klart, at der ikke kan være Spørgsmaal om under det iøvrigt gjældende System for

criminelle Sagers Behandling i Almindelighed at tilstede Sagførere Afgang til at møde under Forhørerne. Naar jeg tilraader Thinget at gaae ind paa Lovforslagets § 1, skjøndt jeg ingenlunde er blind for de Indvendinger, der kunne gjøres imod samme, saa er det tildeels og, fordi jeg antager, at der er en almindelig Stemning for, at Sagførerne tilstedes Afgang til Møde for Politieretterne, og jeg har blandt Andet fundet Bekræftelse herpaa, i hvad der i sin Tid er skeet i Provindstals-Stænderne. Det er bekendt, at der i 1842 indkom et Andragende til de roeskildste Stænder om Sagføreres Møde i Politiefager; denne Sag kom ikke til endelig Behandling, men der blev af en nedsat Comitee afgivet en Betænkning, der er forfattet af en indsigtfuld Retskyndig, som har Sæde heri Salen, hvilken Betænkning gif ud paa at tilraade, at Stænderne skulde indgaae med en Petition om, at Udkast til en Lov om Sagføreres Møde ved Politieretterne i private Sager maatte blive udarbejdet i Genhold til de fremsatte Bemærkninger. I de Viborgske Stænder kom samme Sag for i Aaret 1844, og der blev derfra indgivet en Petition i selsomme Retning. Naar den ærede Rigsdagsmand fra Børgense (Jespersen) har meent, at Sagen væsentligen kun blev betragtet fra den oconomiske Side i Sagførernes Interesse, vil jeg blot bede ham at gjøre sig bekendt med den i Roeskilde forfattede Comiteebetænkning, og med Petitionen fra de roeskildste Stænder, og han vil da see, at man har betragtet Sagen fra et ganske andet Standpunkt. Hvad jeg endnu kunde ønske at tilføie, for at lægge det ærede Thing paa Hjerte, at vedtage Lovforslaget, saaledes som det foresligger, det er, at jeg med saamange andre Talere deler Duffet om, at Sagen maatte bringes tilende. Dersom vi forkaste § 1 eller gjøre andre Forandringer i Lovudkastet, vil dette atter gaae tilbage til Landstinget, og det turde da neppe ansees for afgjort, at det vilde kunne lykkes at tilvejebringe Harmonie mellem Thingene (No). Jeg tilstaaer, at jeg for min Deel er tilbøielig til at antage, at den provisoriske Forordning, skjøndt emaneret for Grundlovens Vedtagelse, saafremt Thingene og Regjeringen ikke maatte